

Niel s Pauli Danielsen, sóknarprestur præðikar

að, tá ið biðið verður. «Ti, si, hann biður», segði Harrin við Ananias og vildi hava hann at fara og leita upp Saul í Damaskus. Tað hendir altíð nakað við menniskjum, ið biðja, sum tað hendi nakað við Saul, ið gjørdist til Paulus og varð Harranum eitt útvalt ilat.

Vit koma til Guds í bønini, og Gud kemur til okkara. Vit kunnu biðja okkum til eina broyting, fyrst og fremst av okkum sjálvum. Vit kunnu sum Rasmus í Haraldssundi biðja okkum burtur úr myrkrinum, sundurliðingini og týningini.

At biðja er at finna hvíld í vilja Guds og verða bygdur upp. At krevja er at vilja hava sin vilja.

At biðja er at halda seg til Guds vilja. Vit kunnu koma til Guds við ynskjum okkara. Tað gjørdi Jesus eisini sjálvur, tá ið Hann bað í Getsemane um at sleppa undan liðingini og deyðanum, og so legði hann samtiðis afturat, at tað skuldi verða, sum Gud vildi.

Við at biðja læt hann ynski sitt yvir til vilja Guds. Og Gud gjørdi ikki eftir ynski hansara, men gjørdi eftir bøn hansara, ikki við at taka deyðan frá honum, men við at geva liv frá deyðum. Við at geva honum tað, sum deyðin ikki kundi taka. Soleiðis er tað vil øllum, vit biðja um í Jesu navni.

Vit biðja t.d. um friðin, og Gud kann gera tað, at vit sleppa undan kriggi. Tað er tó ikki givið. Men hann vil geva okkum tað, sum er meira. Hann vil geva okkum tann frið, sum heimurin ikki kann geva, og sum kriggið ikki kann taka. Tað er tað givna. Eitt ynski verður uppfyllt, tá ið tað gongur, sum vit ynskja. Ein bøn verður uppfyllt, sjálvst um tað ikki gongur, sum vit ynskja. Ynskið er sjálvsavgerandi, tað vil sjálvst gera av, hvussu tað verður uppfyllt; men tá ið ynskið verður til bøn, verður tað latið yvir til eina hægri ætlan. Tað er munurin millum at ynskja og biðja, og tann munurin skulu vit ikki taka burtur við eginsinni. Tað er at taka steinar fram um breyð.

At biðja og at verða bønhojrdur hoyra saman. At verða bønhojrdur er at uppliva vilja Guds, eisini tá ið gongur ímót, og trupulleikarnir hópa seg upp í gerandislivi okkara. At verða bønhojrdur er at vinna sigur á heiminum og ikki

kenna seg einsamallan. Ti sjálvt um eingin annar er hjá tær, so er Gud har, himmalski faðir tín. Og Hann vil veita tær styrki til alla gongd, frið mitt í ófriðinum og fullkomna gleði.

«Tit skulu spjæðast sundur, hvør til sitt, og lata meg vera einsamallan eftir. Tó eg eri ikki einsamallur, ti at Faðirin er við mær», segði Jesus.

Hvi skulu vit biðja?

Ti tað eru eini boð frá Jesu. Tað er samtiðis ein gáva, hann gevur okkum fyrri einki, rættindi, Hann hevur vunnið okkum við deyða sinum, at vit kunna koma á tal við Faðirin á himni, tí skilnaðurin er burtur, syndin sokkin í gloymiskunnar djúpa hav.

Jesus biður okkum biðja, og Hann styðjar okkum við forbøn síni. Hann vil hava okkum at biðja fyrri at verja okkum móti freistingum; tí «Andin er fúsar, men holdið er veikt» (Mt. 26,41). Hann vil eisini hava okkum at biðja fyrri øðrum, so at vit sjálvi verða vard sum menniskju. Hann byggir okkum upp.

Bønin í Jesu navni er sum ørvur, skotin móti Guds hjarta, søgdu teir gomlu. «Kyrie eleison!» – «Harri Jesus Kristus! Miskunna mær! Bjarga mær!» man vera hin kendasta av hesum bønunum. Ofta verður hon biðin saman við andadráttinum, so at likam og andi hava sama lag.

Nær skulu vit biðja?

Uttan íhald. Alla tíðina og ikki troyttast, sigur Lukas (18,1). Eina og hvørja tíð, sigur Paulus (Ef. 6,18).

Bønin er andadrátturin hjá tí kristna í samlivinum við Gud.

Anda mást tú alla tíðina.

Tað er við bønini sum við likaminum. Hon heldur ikki uppat undir arbeiði, sum vit heldur ikki halda uppat at anda, meðan arbeiði verður. Tá verður andadrátturin tvørturímóti sterkari.

Jú meiri arbeiði, jú meiri bøn.

Bønin reinsar og ger menniskjuna fria til dagsverk at fremja. Ja, bønin ferir til óført virksema.

Martin Luther var ágrýtin maður. Hann hevði nógv um at vera. So nógv, segði hann, at hann var noyddur til at bruka ein heilan tíma á morgunstundini til bøn. Luther segði eisini, at tað meira enn so kann koma fyrri, at Gud sjálvur fer at tala við teg, tá ið tú heldur bøn. Tá

tey vita, tað verður biðið – biðið fyrri teimum.

Sjálvur minnst eg væl frá mini tíð í landsins styri, hvussu mennandi tað var á veg til arbeiðis at ganga ella koyra framvið kirkjuni og kleystrinum og vita sær, at har inni verður biðið. Og allar bønirnar í kirkjum og samkomuhusum fyrri teimum, ið sett eru til at styra og ráða!

Vit vita ikki altíð, hvat ið vit skulu biðja um. Tá kemur Andin okkum til hjálpar og gongur í forbøn fyrri okkum við ósigandi suffum (Róm. 8,26).

Bønin ger okkum eitt við Gud. Hon gevur okkum hvíld, frið og fullkomna gleði.

Nógv kann verða tíkið frá okkum, men ongantið bønin, friðurin, uppfyllingin og gleðin.

Uppfyllingin er at vera eitt við Gud.

Gjøgnum bøn kanst tú verða við til at broyta hendingar, so at tær verða í samsvor við vilja Guds. Bønin broytir eisini teg sjálvan, so at tú verður eitt við hin sama vilja Guds.

Og tann, sum hevur vfunnið vilja Guds og er vörðin eitt við Hann, hann hevur funnið tað dýrabarasta av øllum: Lívins meining og Guds frið.

*Ringasta barn, ið biður,
livir ótrúliga trygt,
tryggjari enn tann sterki,
sum hevur á makt sín trygggleika bygt.*

Amen

skalt tú tuga og lata Gud tala. Tú kanst væl festa tað á blað, ið sagt verður, tí at tað er Andin, ið tá talar til tín.

Fólk kunnu lyftast upp av bøn; bara

Triggir fegnir kirkjutænarnar eftir lokið verk. Frá v. Niels Juel Arge, klokkari, Niels Pauli Danielsen, sóknarprestur og Hjørleif Waag Høgenesen, organistur